

smrtne. Zdravniki sami priporočajo, naj taki bolniki čim manj mislijo nase. Bolni gospod naj ji zato ne bo zameril, če mu bo morda hotela biti vsiljiva, nadležna z besedo. »Kakor otroka,« ji je šlo rahlo na smeh, »Vas bom skušala begati, saj slišite, kako sem brbljava, da o sebi še časa misliti ne boste imeli. Imam dnevnik, brala bom, in če ne boste tega hoteli, naročili mi boste svojih knjig...«

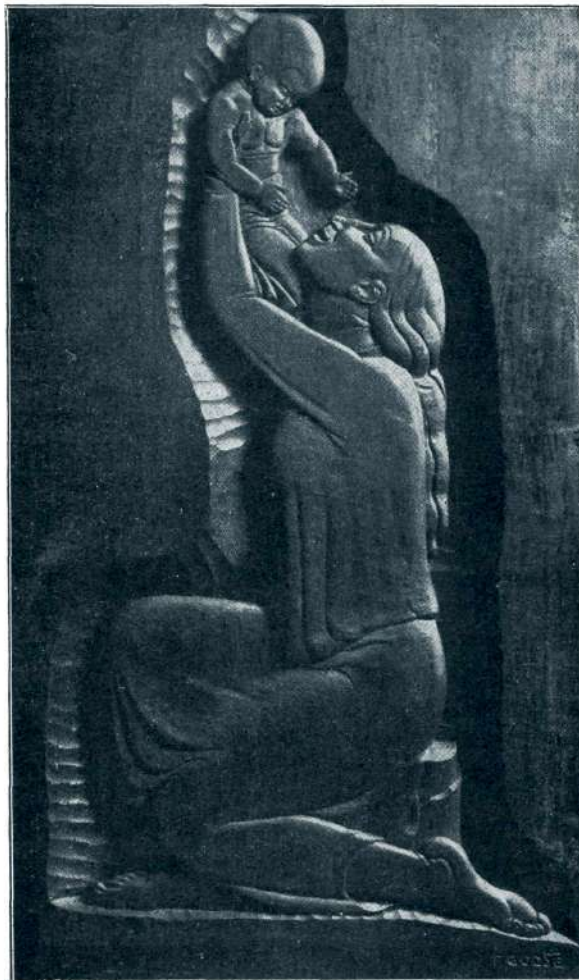
»Svoj dnevnik in moje knjige da bi mi brala?« ne more umeti in pametno strniti Zornik. Zato pomiluje: »Mojih knjig, otrok, ne bi znal brati. Saj bi ti sapo zaprle na prvi strani. Ali pa bi jih morda le znala? Koliko pa ji je let? Trideset. Ženska zrele pameti bi bila, če bi le tiste svoje božje želve doteči ne hitela. O, sladka bi bila sreča, da bi tako žensko imel in bi mi brala: zrelo in dobro, pametno in otroško. Sestra Majela! Pa to je za Vas pretežko. Ne, mojih knjig mi ne boste brali, Vaš dnevnik pač. In tudi takó bova ostala prijateljja. Saj sva sorodno bolna, za srcem; za srečo, ki je v življenju ni, za želvo, kakor sem dejal. Lejte, sestra Majela. Dva Ahileja sva. Pa nama kafre injicirajo in digitalis. Mar smeva táka dirjati in dirkati? Ne smeva. Nikoli ne bi svojih želv dotekla, nikoli jih ne bova.«

Stegnil je desnico usmiljenki v spravo in prijateljstvo.

»Sestra Majela,« je dejal, »hvala Vam. Če bo treba, pripovedovali mi boste iz svojega dnevnika. Zdaj pa se morava za prvo spoznati in si postati prijateljja. Zaupati, da si morava, ste rekli prej, kaj ne? Velja! Poznate me, kdo sem. Želel pa bi, da bi me klicali le za Francéta.«

»Velja, gospod Francé,« je odgovorila vdanó. Le nekaj več kapljic krvi je imela v svojih drobnih prstih, kakor pa on. Bila mu je ta trenutek lepa, dobra in mila...

»Psyche,« je zašepetal trudno in se gubil v motno spanje. V snu je motnjavil, da je zopet Ahil, ki želvo doteči hoče. Zdaj je ni lovil sam. Lovila je Psyche z njim. A njemu vendar ni bilo dobro. »Čemu?« je dvomil in blaznil. »Mar ni vstalo znamenje, glupost velika iz mrtve močadi, ki ji je ime Taedium omnis — véliki Gnus? Za čem se vendar podiva, Psyche, za čem dirjava, sestra Majela, z najinima bolnima srcema? Kolaps, nama je pisana diagnoza. Ne dirkajva, ne

FRANCE GORŠE: MATERINSTVO. LES, 1928

dotečeva želve — življenja in zadnje resnice v tem življenju tudi ne!...«

Iz svojih blodenj se je odkrival ženi, ki mu je stregla in mu bila kot Simon iz Cireneje. Svoje šibke rame je podstavljala križu, ki ga je dušil. Njeno lice je bilo otroško nezrelo, njene oči pa so bile polnost materinske skrbi. In je venomer samó eno obnavljala v svoji želji in molitvi, eno sólo od Bogá hotela imeti, da bi jo uslišal in otel. Za Zornikovo dušo je molila:

»Da bi mi le v tem hudó ne storil, da bi priden bil...«

Psyche... žena-mati in otrok. Za srečno in zadnjo spoved je prosila bolniku.

In je bila kmalu vsa mirna, vsakdanja in strpna v habitu brez gibov in telesnih oblik.

Ni verjela, da ne bi mogla biti uslišana, odrešena... Psyche... Njena vera je ljubezen vekomaj...